

Ovce mé hlas můj slyší

Klikatou silnicí uprostřed hor,
blížím se ke kopci pod lesem,
na němž se tiše stádečko ovcí pase.

Nad hlavou křídlem pták
mi zamává,
ruch města ustává,
a nebe se zemí
si tady ruce podává.

Můj zrak do dálek se dívá,
a ze rtů nad tou nádherou
mi tiše splývá:
„Hospodine, můj Bože,
jak jsi veliký a slavný!
Jen Ty jsi chvály hodný!

Všechno Tvé stvoření
nese Tvoji pečeť,
Tvoje znamení!

Ovečky na kopci se tiše pasou,
ozvěny jejich zvonků se krajem nesou.

Stojím tu v němém úžasu.
Celé mé tělo
nasává Božskou noblesu,
a dobře je mi!

Přichází večer.
Pomalů se stmívá.
Stádo oveček se jedním směrem vydává,
a jedním směrem se dívá.
Tu na okraji lesa – pastýř!
Pastýř s pastýřskou holí přichází,
své ovečky pohledem provází.

Proto se hnuly ze svých míst,
Proto, už neměly stání!
Proto, že uslyšely kroky pastýře,
a ty jim v klidné pastvě brání.

Měly jen jeden cíl!
Tím cílem
jejich pastýř byl.

A tak tu stojím,
abych se poučil.

Ten slavný Bůh
je Pastýř můj!
Mé srdce touží slyšet
Jeho hlas, i Jeho kroky,
když tiše přichází.

Pokorně Tě, Pane, prosím,
by mé srdce
znalo jen jeden hlas,
mělo jen jeden cíl,
kterým bys Ty,
můj nebeský Pastýři, byl.

A prosím, Pane, ještě znovu,
by naše sbory,
které tak, jako ovce,
v hloučcích po světě
roztroušeny jsou,
jen k Tobě společně táhly,
slyšely Tvoje kroky,
když přicházíš,
znaly Tvůj hlas.
To je mou touhou,
i mou modlitbou.